

bolj prešteval rdeče sveče, kdaj da bo Lovrenec zadnjo ugasnil, kakor jagode na molku. Ko se je skrila že zadnja sveča za oltar, bela, ki pomenja Jezusa, tedaj so nekatere tako srbeli prsti, da so premikali ropotce. Jakec je bil pa tako nepočakan, da ga je sprožil in je naredil tek-tek. Gospod župnik so se ozrli po Jakcu in mu resno požugali. Potem so pokleknili in potrkali s palico ob oltarjeve stopnice. Završčalo in zaklepetalo, zaragljalo in zaropotalo je tedaj po cerkvi tako, da divji Judje niso bolj kričali: križaj ga, križaj ga! Ali kaj je to? Jakec je bil vedno prvi. Imel je največjo ragljo, ki jo je vrtel prav nad glavo, da je ponosno plahutala velika ropotceva repetnica. Ali danes? Glejte ga, za nos se drži, raglja molči. Kar k visokemu migljaču se je naslonil pred cerkvijo in točil — mislite, da solze, ker je bil posvarjen — ne, kri, rdečo kri iz nosa.

Gospodje pridejo iz cerkve in prašajo, kaj mu je.

»Z ropotcem se je po nosu. Sedaj mu pa kri teče«, oglasilo se je dosti tožnikov.

»Vidiš, Jakec, vidiš, zakaj si bil nemiren v cerkvi, zakaj tako nepočakan? Premagati se je treba in potrpeti in ne pozabiti, kje je kdo, v cerkvi ali zunaj. Le misli si, da te je Bog precej kaznoval, in voljno potrpi. In drugi tudi vedite: »Bog vsakega poišče, kadar in kakor hoče. Jakca je že, prav mu je.«

F. S. Finžgar.

Lahko noč!

Lahko noč, predraga mati,
Ljubi oče, lahko noč!
Leči moram spet in spati,
Truden sem že na vso moč.

Ti molitev nesi mojo
K Bogu v zlati dom nebá:
Milost on mi daje svojo,
Spanje meni sladko dá.

Angeljček, moj varuh sveti,
Ti pri posteljci postoj,
Nič ni treba me skrbeti,
Če pogled me čuva tvoj.

Brez skrbi smem zdaj zaspati,
Truden sem že na vso moč;
Lahko noč, predraga mati,
Ljubi oče, lahko noč!

— n —